

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/227/2017
Identifikačné číslo spisu:	8112202752
Dátum vydania rozhodnutia:	29.05.2018
Meno a priezvisko:	Mgr. Dušan Čimo
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:8112202752.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci dedičstva po poručiťke V. G., naposledy bývajúcej v A., C. XXXX/XXX, zomrelej XX. M. XXXX a dedičiek 1/ O. V., bývajúcej v A., Š. XXXX/XX, zastúpenej splnomocnenkyňou IURISTICO s.r.o., so sídlom v Košiciach, Cimborkova 13 a 2/ E. X., bývajúcej v A., Š. XXXX/XX, zastúpenej JUDr. Zdeňkou Vokálovou, advokátkou v Prešove, Hlavná 161, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 35D/122/2012, o dovolaní dedičky 1/ proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 30. mája 2017 sp. zn. 18CoD/2/2017, takto

rozhodol:

Uznesenie Krajského súdu v Prešove z 30. mája 2017 sp. zn. 18CoD/2/2017 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) uznesením z 22. novembra 2016 č. k. 35D/122/2012-356 podľa § 109 O. s. p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) prerušil konanie a odkázal dedičku 2/ ako dedičku zo zákona, aby (nadbytočne tiež „osobne alebo v zastúpení“) podala na príslušný súd žalobu o určenie absolútnej „platnosti“ (?) resp. neplatnosti listiny s názvom Testament, spísanej a podpísanej vlastnou rukou poručiťky v Prešove 1. júla 1997 a pri spisovaní zápisnice o predbežnom šetrení predloženej dedičkou 1/ (ďalej tiež len „závet“) s tým, aby tento (v uznesení súdu prvej inštancie bližšie neidentifikovaný) okresný súd rozhodol o tom, že hore uvedená listina je neplatná v zmysle ustanovení §§ 37 - 39 a § 40 ods. 1 O. z. (Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) a to v lehote do 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto uznesenia. Prvoinštančný súd toto svoje uznesenie odôvodnil právne ustanovením § 109 ods. 1 O. s. p. a vecne len konštatovaním súladu svojho postupu s takýmto ustanovením, ak závetom bol všetok majetok poručiťky odkázaný dedičke 1/, dedička 2/ si znovu (!) žiadala o lehotu na podanie žaloby o absolútnu neplatnosť závetu a o tejto otázke, medzi dedičkami spornej, dosiaľ nebolo rozhodnuté, pričom súd prejednávajúci dedičstvo ju riešiť v konaní o dedičstve (ako nesporovom konaní) oprávnený nebol.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež „nižšie súdy“) na odvolanie dedičky 1/ uznesením z 30. mája 2017 sp. zn. 18CoD/2/2017 uznesenie súdu prvej

inštalácie potvrdil, považujúc ho za správne. Pri zdôvodnení potreby pokračovania v konaní o dedičstve, začatom ešte pred 1. júlom 2016, teda pred dňom nadobudnutia účinnosti zákonov č. 160/2015 Z. z., č. 161/2015 Z. z., č. 162/2015 Z. z. a podstatnej časti zákona č. 125/2016 Z. z. (Civilného sporového poriadku, Civilného mimosporového poriadku, Správneho súdneho poriadku a zákona o niektorých opatreniach súvisiacich s prijatím Civilného sporového poriadku, Civilného mimosporového poriadku a Správneho súdneho poriadku a o zmene a doplnení niektorých zákonov), v súhrne reprezentujúcich rekodifikáciu slovenského civilného procesu (ďalej podľa okolností prvý a druhý z tu spomínaných zákonov tiež len „C. s. p.“ a „C. m. p.“) a dňom súbežného zrušenia O. s. p. (v tejto súv. por. § 473 C. s. p.), podľa O. s. p. (so zreteľom k obsahu prechodného ustanovenia § 396 ods. 1 C. m. p. - ako zákona, do ktorého po 1. júli 2016 bola zahrnutá o. i. aj úprava konania o dedičstve) a vyjdení z ustanovení § 109 ods. 1 písm. b/ vety prvej a § 175k ods. 2 O. s. p. mal za to, že prerušenie konania súdom prvej inštalácie s odkázaním zákonnej dedičky na podanie žaloby o absolútnu neplatnosť závetu bolo opodstatneným. Šlo tu o jeden z prípadov obligatorného (povinného) prerušenia konania, nakoľko neplatnosť závetu možno namietat' v priebehu celého konania o dedičstve až do potvrdenia nadobudnutia dedičstva, ide tu o jednu z najdôležitejších otázok vznikajúcich v konaní o dedičstve a pre vyriešenie takejto otázky je nutné objasnenie sporných skutkových okolností, to je však mimo rámca možností súdu v nesporovom dedičskom konaní. Na správnosti postupu súdu prvej inštalácie podľa odvolacieho súdu nič nemenilo ani skoršie odkázanie zákonnej dedičky (uznesením prvoinštančného súdu z 3. septembra 2013) na podanie rovnakej žaloby, ak žalobkyňa žalobu (podanú 16. septembra 2013) v priebehu ňou iniciovaného konania zmenila (prechodom od požiadavky na absolútnu neplatnosť závetu pre jeho nepodpísanie porúčiteľkou k požiadavke na neplatnosť relatívnu, vyplývajúcu z nerešpektovania úpravy o neopomenuteľných dedičoch) a právoplatné rozhodnutie o zmenenej žalobe nešlo vyhodnotiť ako úspech či neúspech žalobkyne vo veci absolútnej neplatnosti závetu a ani za nepodanie žaloby.

3. Proti takémuto uzneseniu odvolacieho súdu podala dovolanie dedička 1/ (ďalej tiež „dovolatel'ka“) s návrhom, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“, „dovolačný súd“ alebo v skratke „NS“) uznesenie (petitom dovolania označené za „rozsudok“ /?/) zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Namietala nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom, pretože rozhodnutie odvolacieho súdu tu záviselo od vyriešenia právnych otázok, pri ktorých riešení sa odvolací súd odchýlil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.). Odvolací (a pred ním i prvoinštančný) súd podľa jej názoru nenáležite akceptoval postup dedičky 2/, ktorá skoršiu možnosť vyriešenia otázky absolútnej neplatnosti závetu nevyužila, keď v priebehu ňou iniciovaného sporového konania od svojej pôvodnej požiadavky ustúpila a opätovne sa domáhala poskytnutia novej lehoty na vyriešenie raz ňou už predostretej otázky potom, čo už prebehlo zbytočné konanie o určenie relatívnej neplatnosti závetu. Následkom nepodania žaloby v určenom znení a lehote je totiž v zmysle ustálenej judikatúry (reprezentovanej uznesením Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 230/98 a rozhodnutiami NS sp. zn. 2 Cdo 26/2011, 7 MCdo 7/ 2013 a 3 Cdo 162/2013, ostatným uverejneným ako R 175/2004) pokračovanie v konaní o dedičstve bez zreteľa na dediča, na strane ktorého opomenutie nastalo a lehota určená na podanie žaloby v uznesení o prerušení konania o dedičstve má povahu lehoty sudcovskej (s možnosťou jej predĺženia len do jej uplynutia) a prekluzívnej (s následkom zániku práva domáhať sa určenia, pre ktoré bolo konanie prerušené).

4. Dedička 2/ navrhla dovolanie odmietnuť pre názor o jeho neprípustnosti, keďže toto bolo nasmerované proti tzv. nemeritórnemu rozhodnutiu, ktorým sa konanie nekončí (odkazy na §§ 419 a 420 C. s. p.) a tiež pre názor o správnosti napadnutého uznesenia odvolacieho súdu (podopieraný citáciou časti českého komentára k O. s. p.), ktorým podľa nej k žiadnemu odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe nedošlo.

5. Uznesenie odvolacieho súdu v tejto veci bolo vydané po 1. júli 2016 a takto logicky aj dovolanie konanie mohlo začať až za účinnosti už vyššie zmieňovanej rekodifikácie civilného procesu. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala včas (§ 427 ods. 1 C. s. p.) strana, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.) a to za splnenia podmienky jej zastúpenia i spisania dovolania na to určenou osobou (§ 429 ods. 1 C. s. p.), skúmal predovšetkým bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou C. s. p.) prípustnosť dovolania. Dospel

prítom k záveru, že dovolanie treba považovať za prípustné a zároveň i za dôvodné.

6. Hneď na úvod sa však žiada uviesť, že nejde prijať argumentáciu žalovanej 2/ o neprípustnosti dovolania so zreteľom k povahe napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Hoci nová úprava dovolacieho konania v C. s. p. (na základe úpravy v § 2 ods. 1 C. m. p. dopadajúca až na dve odchýlky podľa §§ 76 a 77 C. m. p. aj na mimosporové konania) čiastočne prevzala skoršie rozlišovanie medzi dovolaniami pre zmätočnosť (skôr § 237 O. s. p., dnes § 420 C. s. p.) a dovolaniami pre nesprávne právne posúdenie veci (skôr osobitne § 238 O. s. p. pre rozsudky a § 239 O. s. p. pre uznesenia, dnes spoločne § 421 C. s. p. pre všetky rozhodnutia odvolacích súdov bez ohľadu na ich procesnú formu - s jednou vzápätí približenou výnimkou), len v prípadoch vyvodzovania prípustnosti dovolania z ustanovenia § 420 C. s. p. (pre zaťaženie konania pred odvolacím súdom, resp. sekundárne i pred súdom prvej inštancie, niektorou alebo aj viacerými z tzv. zmätočnostných vád) vymedzila, že takto možno dovolaniami brojiť iba proti rozhodnutiam vo veci samej alebo tým, ktorými sa konanie končí. Uznesenie napadnuté v prejednávanej veci síce do práve zadefinovaného rámca nespadá (nakolko uznesenie potvrdzujúce uznesenie súdu prvej inštancie o prerušení konania nie je rozhodnutím vo veci samej ani rozhodnutím končiacim konanie), dovolateľka však v tomto prípade prípustnosť dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 421 C. s. p. To dovolateľa limituje iným parametrom, ktorý je, že ide buď o potvrdzujúce alebo zmeňujúce rozhodnutie odvolacieho súdu - čo možno vyjadriť tiež tak, že spôsobilým predmetom účinného napadnutia dovolaním podľa § 421 C. s. p. je len konečné rozhodnutie odvolacieho súdu o podstate problému nastoleného odvolaním.

7. Na úprave koncipovanej práve približeným spôsobom je inak založené iba čiastočné prekrytie sa spektier rozhodnutí napadnutelných dovolaniami podľa § 420 C. s. p. (na jednej strane) a § 421 rovnakého zákona (na strane druhej), keď dovolaniami podľa § 420 C. s. p. možno za istých okolností napadnúť i iné než vecné (nemeritórne) rozhodnutia odvolacích súdov (spravidla uznesenia o zastavení konania alebo tie, ktorými sú odmietnuté dovolania), obvykle však najmä rozhodnutia meritórne, kým pri dovolaniach podľa § 421 C. s. p. je obdobná možnosť daná len u rozhodnutí, ktorými sa odvolací súd s konečnou platnosťou postavil buď za rozhodnutie súdu prvej inštancie alebo proti nemu. To o. i. znamená, že za vyňaté z prieskumu správnosti v dovolacom konaní možno považovať prakticky len tzv. zrušujúce uznesenia odvolacieho súdu (pri dovolaniach pre právne posúdenie priamo podľa § 421 a contrario C. s. p., pri dovolaniach pre zmätočnosť potom preto, že pri zrušujúcich uzneseniach odvolacieho súdu ustálená súdna prax konštatovala nemožnosť ich kvalifikácie za žiadne z rozhodnutí predpokladaných ustanovením § 420 C. s. p. - tu por. R 19/2017).

8. Splnený bol potom predpoklad prípustnosti dovolania v prejednávanej veci, urobený súčasťou uvádzajúcej vety (návetia) § 421 ods. 1 C. s. p., teda ten, že u otázky vyriešenej nižšími súdmi (primárne súdom odvolacím) podľa dovolateľky nesprávne, teda u otázky možnosti poskytnutia súdom v konaní o dedičstve dedičovi s menej pravdepodobným dedičským právom novej lehoty na podanie žaloby a opätovného prerušenia konania za takýmto účelom šlo o otázku, od ktorej bolo rozhodnutie odvolacieho súdu závislým. Konštatovanie existencie príslušnej možnosti šlo totiž takpovediac ruku v ruku so stotožnením sa s prerušením konania súdom prvej inštancie a naopak prípadné (tu neprítomné) konštatovanie opaku by muselo mať za následok neprijatie ani rozhodnutia súdu prvej inštancie ako takého, ale zmenu uznesenia o prerušení konania (zamietnutím jemu predchádzajúceho návrhu účastníka či deklarováním, že konanie sa neprerušuje, ak by k prerušeniu v prvej inštancii došlo bez návrhu) alebo jeho zrušenie a vrátenie veci prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie.

9. Dovolací súd síce nepovažoval za možné stotožniť sa s názorom dovolateľky, podľa ktorého dovolanie v tomto prípade je prípustným pre odchýlenie sa odvolacieho súdu pri riešení rozhodnej právnej otázky od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.), pretože dovolaním označené rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky, vydané po zániku niekdajšej československej federácie za súčasť ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu považovať nešlo a žiadne spomedzi dovolaní označených ani iných dovolaciemu súdu známych rozhodnutí NS priamo otázku významnú v tejto veci (otázku úspechu snahy dediča s menej pravdepodobným dedičským právom domôcť sa využitia postupu podľa § 175k ods. 2 O. s. p. opätovne, teda potom, čo už raz

takýto postup využitý bol) neriešilo; to však v prejednávanej veci viedlo iba k tomu, že dovolanie tu bolo treba považovať za prípustné preto, že rozhodná právna otázka v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte vyriešená nebola (§ 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.). V záujme korektného zodpovedania tejto otázky potom podľa názoru najvyššieho súdu treba dať za pravdu (nech aj nie úplne vo všetkom, ale v tom podstatnom) dovolateľke.

10. Podstatou úpravy z ustanovenia § 175k ods. 2 O. s. p., použitého nižšími súdmi a rozhodného aj pre posúdenie problému v prejednávanej veci (v modifikovanej podobe prevzatej do § 194 C. m. p.) je, aby prípadné spory o tom, či niekomu prislúcha postavenie dediča a prípadne i v akom rozsahu má byť povolaný k dedeniu, neboli riešené súdom konajúcim o dedičstve (ďalej tiež len „dedičský súd“) v konaní o dedičstve (ktoré má povahu konania nesporného), ale v samostatnom (sporovom) konaní, nech aj prebiehajúcim na tom istom súde, ktorému prislúcha status dedičského súdu (tu por. § 88 ods. 1 písm. ch/ O. s. p. a § 20 písm. b/ C. s. p.), iniciovanom z podnetu dedičského súdu žalobou toho z dedičov, ktorého dedičské právo sa javí ako menej pravdepodobné a ktorému na vyvinutie takejto aktivity je poskytnutá i určitá lehota (ktorej dĺžku O. s. p. neurčoval vôbec a po 30. júni 2016 došlo iba k tej zmene, že C. m. p. ustanovil len minimálnu dĺžku lehoty, takže v minulosti platilo a stále platí, že tu ide o tzv. sudcovskú lehotu - v tejto súv. por. tiež § 55 O. s. p., resp. dnes § 118 C. s. p. v spojení s § 194 ods. 1 vetou druhou a už spomínaným § 2 ods. 1 C. m. p.).

11. S odkázaním dediča na podanie žaloby prichádza spravidla tiež prerušenie konania o dedičstve podľa ďalšieho nižšími súdmi citovaného ustanovenia § 109 ods. 1 písm. b/ vety prvej O. s. p. (dnes podľa § 162 ods. 1 písm. a/ C. s. p.), ktoré opatrenie si vyžaduje nutnosť vyčkania dedičského súdu prinajmenšom do márneho uplynutia lehoty poskytnutej dedičovi s menej pravdepodobným dedičským právom na podanie žaloby, obvykle však nutnosť dlhšieho čakania pre podanie žaloby a začatie sporového konania podnieteného dedičským súdom, ktorého výsledok ani čas ukončenia nejde predvídať a takto ani určiť, kedy a s akým okruhom účastníkov bude možné v konaní o dedičstve pokračovať. Márne uplynutie lehoty určenej na podanie žaloby pritom vedie k nástupu povinnosti dedičského súdu pokračovať v prerušenom konaní i bez návrhu (§ 111 ods. 2 O. s. p.) a to v konaniach o dedičstve začatých do 30. júna 2016 vrátane (akým je aj to v prejednávanej veci) podľa výslovnej úpravy v zákone už bez zreteľa na dediča, ktorý napriek poskytnutiu mu príslušnej možnosti ostal pasívnym (podľa § 175k ods. 2 vetu tretiu O. s. p.). Modifikácia práve priblíženej úpravy v rámci nových procesných predpisov potom spočíva v zakotvení povinnosti dedičského súdu pokračovať v ním vedenom konaní podľa výsledku sporu, čím aj tu treba rozumieť pokračovanie bez dediča, ktorý v sporovom konaní neuspel (§ 194 ods. 2 C. m. p.) a vo vymedzení procesných situácií postavených zákonom na roveň neúspechu iniciátora sporu a ustanovení nevyvrátiteľnej právnej domnienky, že aj pri nich, teda pri nepodaní žaloby v lehote či pri skončení sporového konania jeho zastavením alebo odmietnutím žaloby platí, že spor skončil v neprospech žalobcu (§ 194 ods. 3 C. m. p.).

12. Čo však úprava majúca sa použiť v prejednávanej veci výslovne neriešila a i tá nová na príslušnú možnosť pozabudla, je špecifický prípad učinenia (dedičom s menej pravdepodobným dedičským právom) zadosť odkazu dedičského súdu tým, že žalobu predpokladanú uznesením o prerušení konania v lehote určenej (prípadne aj predĺženej) súdom podá (a nepôjde ho preto priamo viniť z úplnej pasivity), neskôr však (so súhlasom súdu) pristúpi k takej zmene pôvodnej žaloby, pre ktorú sa konanie skončí s výsledkom nezodpovedajúcim očakávaniam, ktoré tu boli v čase vyčerpania možností dedičského súdu urobiť zo sporných skutočností rozhodných pre rozhodnutie o dedičskom práve skutočností nesporné. V tomto prípade ide prakticky o to, že konanie začaté na základe odkazu dedičským súdom má prívodiť stav odstránenia sporu o všetkých skutočnostiach, od ktorých závisí rozhodnutie o dedičskom práve a v dôsledku súdom neovplyvniteľnej procesnej aktivity toho, kto bol povolaný k iniciovaniu sporu spôsobilého takýto cieľ dosiahnuť, sa zamýšľaný cieľ nedosiahne (preto, že sporové konanie skončí buď celkom bez vecného rozhodnutia o podstate sporu alebo s takým jeho výsledkom, pri ktorom otázky s významom pre rozhodnutie o dedičskom práve ostanú naďalej nezodpovedané).

13. Rozhodujúcim tu pritom nie je viac-menej teoretickoprávne zadefinovanie charakteru lehoty poskytovanej na podanie žaloby ako lehoty prekluzívnej (prepadnej či zánikovej) alebo premlčacej, v

ktorom prípade sa dovolací súd prikláňa skôr k druhej z takýchto možností najmä pre tu neprítomné a v sfére súkromného práva nevyhnutné výslovné ustanovenie následku zániku práva zákonom (§ 583 O. z.), pričom za zodpovedajúcu práve takémuto ponímaniu treba považovať i novú - nech aj len na prípady závislosti rozhodnutia o dedičskom práve od právneho posúdenia medzi dedičmi nesporných skutočností dopadajúcu - úpravu postupu dedičského súdu podľa § 193 C. m. p. a osobitne dopady v sfére dediča, ktorého účasť v konaní spôsobom uvedeným v takomto ustanovení ukončuje (odsek 3 ostatného spomenutého ustanovenia). Podobne tu podľa názoru dovolacieho súdu nemá zásadný význam polemika na tému, koho považovať za dediča s menej pravdepodobným dedičským právom (vykazovaného do pozície žalobcu v sporovom konaní), pretože odpoveď na túto otázku tkvie v konkrétnych okolnostiach toho-ktorého prípadu, vo všeobecnosti treba súhlasiť s názorom, že pri existencii závetu i listiny o vydedení zákonného dediča treba (bez ohľadu na to, kto je v takomto prípade dedičom závetným) za dediča s menej pravdepodobným dedičským právom považovať vydedeného zákonného dediča a nešlo tu o žiaden prípad inak možnej výnimky z pravidla (napr. pri napádaní závetu výlučne pre jeho relatívnu neplatnosť z dôvodu nerešpektovania úpravy o neopomenuteľných dedičoch podľa §§ 40a a 479 O. z., nevyžadujúcim uplatnenie práva žalobou v spojení s nespornosťou skutočnosti neexistencie listiny o vydedení neopomenuteľného dediča, kedy by v rozsahu, v ktorom by závet nerešpektoval práva neopomenuteľného dediča, za dediča s menej pravdepodobným dedičským právom bolo naopak nutné považovať závetného dediča).

14. Ak ale účelom aj zmyslom úpravy majúcej sa v diskutovaných súvislostiach použiť je docieľiť čo najrýchlejšie vyriešenie sporu o všetkých skutočnostiach významných pre rozhodnutie o dedičskom práve (tu por. tiež § 6 O. s. p., resp. čl. 2 ods. 1 a čl. 17 Základných princípov C. s. p., ako aj čl. 5 ods. 2 Základných princípov C. m. p.), dôsledky procesnej aktivity toho, kto naplneniu takéhoto cieľa zabránil, musia ísť na jeho vrub. Práve preto treba uzavrieť, že ak dedič odkázaný dedičským súdom na podanie žaloby podľa § 175k ods. 2 O. s. p. (dnes podľa § 194 ods. 2 C. m. p.) žalobu v určenej lehote podal, následne sa ale pričínil o taký výsledok ním iniciovaného konania, pri ktorom spor o všetkých skutočnostiach významných pre rozhodnutie o dedičskom práve odstránený nebol, poskytovanie mu novej lehoty na začatie ďalšieho konania (ako ani opätovné prerušovanie konania o dedičstve za takýmto účelom) nie je možné.

15. Uznesenia nižších súdov prezentujúce presne opačný záver preto (odhliadajúc od presvedčivosti zdôvodnenia zvoleného postupu, zvlášť v svetle argumentov neskoršej dovolateľky) nešlo považovať za správne práve v dôsledku nesprávneho zodpovedania dosiaľ dovolacím súdom priamo neriešenej, pre rozhodnutie však rozhodujúcej právnej otázky. Dovolaciemu súdu preto neostávalo iné, než dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu podľa § 449 ods. 1 a § 450 C. s. p. zrušiť a vec takémuto súdu vrátiť na ďalšie konanie. Dôvod na postup podľa odseku 2 prvého z ostatných uvádzaných ustanovení nebol, keďže náprava zrušením len rozhodnutia odvolacieho súdu (navrhovaná i dovolaním), ktorý má možnosť sám rozhodnúť s konečnou platnosťou alebo sa rozhodnúť pre iný postup, je evidentne možnou aj postačujúcou (a iný než práve uvedený postup preto vylučujúcou).

16. O trovách dovolacieho konania dovolací súd nerozhodoval, pretože o nich so zreteľom k zrušeniu uznesenia odvolacieho súdu patrí rozhodnúť odvolaciemu súdu (§ 453 ods. 3 C. s. p.).

17. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.